

A RETTENETES

FEDOR

IRTA KELLÉR ANDOR

KONFLISVERSENY

Gyakran felruccant Pestre és ilyenkor szívesen nézett a pohár fenekére. Nem is volt alkoholista. De gyakran ivott baráti társaságban. Szeretett mesélgetni és a fehér asztal mellett iszogatni.

Átmulatott éjszaka után egy békebeli reggelen bevetődött a Palermokávéházba. Jellegzetes, tipikusan pesti és tipikusan éjszakai kávéház volt ez. Ide jártak a mulatók hölgyei zárás után, a „palik”, a pincérek és a zenészek, de itt virradt a reggel a folyóiratokat böngésző Ambrus Zoltánra is. Zubovits benyakalt vagy három litert az éjjel. Az-egyik sarokasztalnál megpillantotta Krúdy Gyulát, aki félrehajlott fejjel merengett a reggeli programon. Ahogy a szeme összevilant Zubovitssal, hőlíntott.

— Tehát a Bécsi Sörházba megyünk?

Fedor beleegyezett.

— Mehetünk.

De ha már bejött a Palermóba, ki nyitattott egy üveg sört, mert úriember nem lép úgy be nyilvános helyiségbe, hogy ne foggyasszon valamit. Sűrűn pislogtak és hőlogattak, keveset beszéltek. Aztán felcihelődtek. Kiléptek az Andrassy útra, megcsapta az orrukat a friss tavaszi levegő. Másra kijózanítóan hatott volna az az üde, tiszta, tavaszi temperatura, amely körülöngte őket. Ők elbódultak ettől és valami olyasmin gondolkodtak, hogy miféle bolondságot lehetne még csinálni lefekvés előtt?

Gyula úr ezt indítványozta:

— Hajtsunk versenyt... Látod ezt a gebét — mutatott az egyik konflis elé befogott szomorú állatra, — ezt én fogom hajtani. Te pedig a másik lovacskát. A kocsisokat beültetjük az úri ülésbe, mi ülünk fel a bakra. Elhajtsunk a Milleenniumi emlékoszlopig és onnan vissza a Bécsi Sörházhoz. Ki ér előbb oda?

Az indítvány felborzolta Zubovits Fedor becsvágyát. Fedorunk sok mindenre büszke volt. De kétségtelen, hogy a legbüszkébb úrikocsisi tudományára.

Nagynehezen megértették a konfliskocsisokkal tervüket. Üljenek csak be a kocsiba, a viteldíjat búsán megkapják. Hajtani ezúttal az urak fognak.

— És mi a tét? — firtatta Zubovits.

— Aki veszít, az fizeti a villásreggelit a Bécsi Sörházban. Aki pedig nyer, az az italgazda.

— Kitűnő!

Beültek a kocsikba, az egyik pincér kijött a terraszra és a két konflist szá-

bályosan útnak indította. Előírasosan vezényelt:

— Vigyázz! Kész? Rajta!...

A konflisok eliramodtak heves vágatában, csak a szegény lovacskák csodálkoztak. Évek óta megszokták, hogy egyenletes, szerény tempójú trappban hajtják őket. Hogyan is érthették volna azt, hogy most a bakról ostorozzák őket, veszekedett iramban kell rohanniuk.

A Bécsi Sörház elé Zubovits Fedor kocsija ért előbb.

Mint ahogy lovagias versenyzőkhöz illik, egyértelműen megállapították, hogy Fedor kocsija mindössze fél kocsihosszal győzött.

Beültek a kocsmába, Krúdy rosszat sejtve, aggodalmasan kínálta Zubovits Fedort.

— Parancsolj... Vesztettem... Vendégem vagy...

Zubovits szerényen mosolygott.

Ő, igazán nem élek vissza a vendégjoggal. Csak virstlit akarok enni lefekvés előtt.

Magyarázóan tette hozzá:

— Nem akarom megnyomni a gyomromat.

Gyula úr fellelégett. Igazán szerény ez a Fedor bácsi!

Már jött is a pincér.

— Virstlit kérek — rendelkezett Zubovits, tormustárral.

Fedort fárasztotta a sok beszéd, ő soha nem mondta azt, hogy tormával és mustárral, hanem csak így: tormustárral.

— Egy párat parancsol?

— Maga csacsi... Mit kezdjek egy párral? Hozzon huszonöt párat!

Zubovits a huszonöt pár virstlit jó étvágygyal elfogyasztotta. Hirmondó sem maradt a tányérján. Minthogy a győztes fizette az italt, a borgazda ő volt. Krúdy is szerény vendégnek mutatkozott. Zubovits megelégedett virstlivel, ő sem kért, csak könnyű asztali bort...

Igaz, hogy nyolc litert szoptott le reggel kilencig...